

πούμε 'Ιαπωνία για να ποδείξουμε πως καταγόμαστε από τους αρχαίους Έλληνες. Κ' επειδή σαν πάροουμε τον κατήφορο στην κλασικομανία, δεν βλαστήμαστε, της άλλαξαμε την πίστη και τ'όνομα και την είπαμε 'Εώα (σαν να έχουμε χαλασμένα τα φωνητικά μ'α' όργανα) και 'Η 'Απω.

Το τελευταίο όνομα της δικαιολογείται κάπως καθώς έλεγε ένας χωρατάτζης:

— Την λένε, βρε αδερφέ, την 'Ιαπωνία α' 'Ιάπων έτσι χαϊδεφτικά. Να, όπως λέμε και μες Μίμη το Δημήτρη και την Εύφροσύνη Φοφώ!

Το κάτω κάτω τ'όνομα δεν έχει να κάνει τίποτε. 'Η 'Απω την γράφουμε οι έφημερίδες, ή 'Εώα, ή Γιαπωνία, δεν παύει, και με τα τρία ονόματά της, να πολεμάει με τη Ρωσία και να δημιουργεί Τελευταίες 'Ωρες, αθένηκώτατες κι' ακριβέστατες πάντοτε, στις απογευματινές έφημερίδες. Πόσες μάχες και πόσες ναυμαχίες έχουν γίνει ίσα με τώρα στις τελευταίες αυτές ώρες, δεν περιγράφονται! Φανταστείτε που και τα Ρωσικά θωρηκτά πριν τ'ανακαλύψουν που βρίσκονται οι Γιαπωνέζοι, τ'ανακάλυψε ή «'Εσπερινή» στην «τελευταία ώρα» της από την περασμένη Δευτέρα και τα έβυθισε μάλιστα.

Γι' αυτό, λένε, πως ή Ρωσική Πρεσβεία θα κάνει παραστάσεις στην 'Ελλ. Κυβέρνηση και θα ζητήσει να περιοριστούν λίγο οι έφημερίδες, αφού με τις ακριβείς ειδήσεις τους χρησιμοποιούν ως κατ'σκοποι της Γιαπωνίας. 'Ιδιες παραστάσεις θα κάνει και για τα περίφημα ιστοριογεωγραφικά άρθρα των «Καιρών», τα οποία χαρακτηρίζει ως μεροληπτικώτατα υπέρ των έχθρων της.

Για να είμαστε ειλικρινείς πρέπει α' ομολογήσουμε πως ή «'Εστία» μένει, κατά τη συνήθεια της, πάλι πίσω στο ζήτημα αυτό, αφού δημοσιεύει τις λιγότερες ειδήσεις από τα φανταστικά πεδία του πολέμου.

ΜΕ ΔΩΔΕΚΑ

σελίδες θα βγεί πάλι ο «Νουμάς» της άλλης Κυριακής. Έξεν από τη ταχτική του ύλη θάχνη ένα άρθρο της δ. 'Αροδαφνούσας για τα Κάρτ-Ποστάλ, ένα διήγημα του κ. Κ. Θεοτόκη «'Ακόμα;» και «ένα γράμμα από την Κούταλη», ριζοσπαστικώτατο, για την περίφημη εκπαίδευσή μας, που πρέπει να το δια-

βάσουν όλ' οι δασκαλοθρεμένοι Ρωμιοί, και περισσότερο απ' όλους εκείνοι που θα ποτελέσουν το εκπαιδευτικό συνέδριο, αν ύποτεθη πάντοτε πως το περίφημο αυτό συνέδριο, (που βγήκε πάνοπλο από το κεφάλι του κ. Βικέλα ως ή 'Αθηνά το πάλοι κτλ.), θα σκεφτή σοβαρά για το μόνο ζήτημα που δημιούργησε τα τωρινά χάλια μας και θα μ'ας φέρη, αν τάλλαξουμε ανθρωπινώτερα, σε κάποιο καλύτερο μέλλον.

Το «γράμμα» από την Κούταλη θα ξαφνιαστή τους παιδαγωγούς της ρουτίνας, αν καταδεχτούν να το διαβάσουν, και θα τους αποδείξη τετραγωνικώτατα πως δ,τι κάνουν ως τώρα τίποτ' άλλο δεν είναι παρά αντιπαιδαγωγική και αντιπατριωτική δουλιά, ανεύθυνη πάντοτε, αφού δεν βρέθηκε ακόμα κανένας 'Υπουργός της Παιδείας να τους ζητήσει λόγο και να τους ανοίξη τα δασκαλοσκοτισμένα μάτια τους.

Στο φύλλο της άλλης Κυριακής θ'άιναι κι' ο 'Ονειροκρίτης του «Νουμά» γραμμένος από τη Γ λ ω σ σ ι τ σ α.

ΓΡΑΦΟΥΝΤΑΙ

άνοιξεις και στη δημοτική γλώσσα. Δεν το κρύβουμε. Μάλιστα ένας αγώνας γλωσσολογικός που άνοιξε τελευταία στη «Θεσσαλία» του Βόλου, διεξήχθη, όπως λέν οι δασκάλοι, με δημοτικές λέξεις και με δημοτικές άνοιξεις. «Ένας κ. Λαβλακίδας είναι κι' αν είναι που τα θαλάσσωσε με τις εξωφρενικές ιδέες. Μα κι' οι άλλοι δεν πήγαν πίσω. Ποιος λίγο, ποιος πολύ, όλοι έπρόσφεραν στην άγών' αυτό την άνοησούλα τους.

Ο αγώνας έκλεισε μ' ένα περίφημο γράμμα του κ. Σκίπη στους «Θεσσαλούς μου». 'Από τον έπιλογο θα καταλάβετε και άλλο γράμμα:

— «'Ωρα καλή σας, γλυκοί μου πατριώτες! Το παιδί του Ρήγα σας σ'α' χειρετάει! 'Όσοι εργαστήκατε για το έργο μου (το ξέρετε μονάχοι ποιοι είστε!) έχετε τη συνειδησή σας αναπαυμένη πως για κάτι ιερό εργαστήκατε. 'Ωρα καλή σας, γλυκοί μου πατριώτες, το παιδί του Φεραίου σας σ'α' χειρετάει!»

Έξεν από τον Βόλο, ο κ. 'Ενσκήπης θα έναύση και σ' άλλες πόλεις της Θεσσαλίας για να κυρήξη το ιερό του έργο!

Ο κ. Βδελλόπουλος δεν έφυγε ακόμα από την 'Αθήνα. Ούτε ο κ. Μιστριώτης.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Κάποιος Μακάριος κύριος στο «Σκρίπ», έγραψεν εύθυμάτα πράγματα για την κλεισμένη 'Ακαδημία μας.

= Είπε πως θ'άνοιχτή και πως θα διοριστούν 'Ακαδημαϊκοί μαζί με άλλους, και μερικοί που μεταφράζουν τους αρχαίους συγγραφείς, όχι βέβαια με την όμορφιά που μεταφράσε κάποτε κάποιος άλλος μακάριος τα περίφημα εκείνα πανταλόνια του 'Ονέ.

= 'Η «'Αστραπή» δημοσιεύει τις ακριβέστερες ειδήσεις—τα τηλεγραφήματά της—για α'φήστε τα!—από το Ρωσο-Γιωπωνέζικο πόλεμο,

= 'Η 'Ιδια, αν το θυμάσαστε, είχε παρουσιάσει άλλοτε στους αναγνώστες της μια εικόνα της Ντούζε... για 'Αγία Βαρβάρα.

= Προχτές τους παρουσίασε πάλι ένα φιγουρίνι από έφημερίδα του συρμού, για την γυναίκα του Ρώσου πρέσβη στο Πεκίνο!

= Και που ν'ανάψη ακόμα στα καλά ο πόλεμος!

= Μερικοί σταυραστοί, μ'ας λένε, ετοιμάζονται να πάνε στην Γιαπωνία για να πολεμήσουν τους Ρώσους, τους μεγάλους μας έχθρους.

= Ο κ. 'Αναστασόπουλος ο Κεχνηαίος, πούχει κηρυχτή φανερά από καιρό κατά των Ρωσικών ρουβλίων, δεν θα πάη μαζί τους.

= Θα μείνη εδώ για να πολεμήση τον έχθρο με το πέννα.

= Πάλι στους «Καιρούς» και στην «'Εσπερινή» έφάνηκε ή αηδέστατη εκείνη ρεκλάμα του σαπουνιού που την παρουσίασε το περασμένο καλοκαίρι ο περίφημος κύρ Νικολάκης ο 'Σπανδωνής για έργο του κ. Πέλλη.

= Θέλουν να πούν μερικοί πως το βρυκολάκισμα αυτό της ρεκλάμας τ'έκανε ο κ. Πολύβιος Κουρούπης για να χτυπήση τους αντιπάλους του!!

= Και μια περιεργότατη είδηση. Στο Γυμνάσιο της Πλάκας διδάσκαται(;) ο «Αίας» του Σοφοκλή.

= Και τί σημασία έχει αυτό; θα μ'ας ρωτήσετε.

= Έχει και παραέχει σημασία. Γιατί γυμνασιάρχης εκεί είναι ο κ. Σακελλαρόπουλος, γαμπρός του Μπαρμπα-Μιστριώτη.

= Ο όποιος Μπαρμπα-Μιστριώτης είναι πρόεδρος της εταιρίας προς ρεζίλευση αρχαίων δραμάτων που θα παραστήση ύστερ' από δυο μήνες τον Αία.

= Κ' έτσι ο γαμπρός βοηθάει τον παθέρό του στην επιχείρηση, αφού λέει κάθε μερα στους μαθητές του πως πρέπει να δούν το δράμα στο θέατρο για να το νιώσουν καλά.

= Και τα παιδιά, πώςουν νοιώσει και το δράμα και την πονηριά του Γυμνασιάρχη τους, ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Ο ΙΔΙΟΣ

που τότε χτυπούσαν, και παρακαλούσε τους χωριανούς και πρώτα-πρώτα το Λάμωνα και το Δρύαντα έκραζε για βοήθεια. Κι' αυτοί τον τραβούσαν προς το μέρος τους, γιατί ήταν γεροί γέροι κι' είχαν χέρια δυνατά από τα σκάψιμο και ζήτουσαν να δικαιολογηθεί πρώτα για τα όσα γίνηκαν. Κ' επειδή κι' οι άλλοι ήθελαν τα ίδια, διορίζουν κριτή το Φιλητ' το γελαδάρη, γιατί ήταν ο πιο γέρος από όσους ήταν εκεί κι' είχαν όνομα ανάμεσα στους χωριανούς για τη μεγάλη του δικαιοσύνη.

Γ' Και πρώτοι άρχισαν την κατηγορία οι Μεθυμνιώτες καθαρά και συντομα, σαν είχαν γελαδάρη για κριτή.

—'Ηρθαμε σε τούτους τους κάμπους θέλοντας να κυνηγήσουμε' και το καίκι μας λοιπόν, αφού το δέσαμε με λυγαριά χλωρή στην άκρογιαλιά τ' άφισαμε, κι' έμας με τα σκυλιά ζήτούσαμε κυνήγι. Στο άναμναζ' τα γίδια του τουνού έδω, αφού κατέβηκαν στη θάλασσα, και τη λυγαριά τρών ολότελα και το καίκι λύνουν. Το είδες που το πασάσενε ή θάλασσα. με πόσα καλά νομίζεις πως ήταν γεμάτο; και πόσα χάθηκαν μονομιές; και πόσα στολίδια των σκυλιών; και πόσα λεφτά; μπορούσε τινάς ν' αγοράσει τα χτήματα του τουνών αν τάχεν εκείνα. Γι' αυτά όλα θέλουμε να πάρουμε σιλλάβο τούτον τον κακό γιδάρη, που βόσκει τα γίδια στη θάλασσα σε νευτικό.

Τέτοιες κατηγορίες έκαμαν οι Μεθυμνιώτες.

ΙΔ' Κι' ο Δάφνης βρίσκονταν σε κακή κατάσταση από τις ξυλίες, με βλέποντας εκεί τη Χλόη τ' άψηφούσεν όλα. Κ' έτσι απολογήθηκε:

—'Εγώ βόσκω τα γίδια μου καλά. Ποτέ δεν παρανοήθηκε κανένας χωριανός, ότι τραγί δικό μου βόσκησε στον κήπό του ή κλημά βλασταρωμένο έσπασε. Μα αυτοί είναι κακοί κυνηγοί κι' έχουν σκυλιά κακογυμνασμένα, που τρέχοντας πολύ και γαυγίζοντας δυνατά έδιωξαν τα γίδια από τα όρη και τους κάμπους κατά τη θάλασσα, σε λύκοι. Μα θα μου ειπουν: έφαγαν τη λυγαριά; βέβαια, αφού δε βρίσκαν στην άμμουδι' χορτάρι ή κουμαριά ή θυμάρι. Μα χάθηκε το καίκι από τον άνεμο και τη θάλασσα' αυτά είναι του χειμώνα δουλιές κι' όχι των γιδιών. Μα ήταν εκεί μέσα φορεσιές και λεφτά' και ποιός έχοντας τα λογικά του θα πιστέψει, ότι καίκι, που είχε μέσα τόσα πράματα, είχε λυγαριά για παλαμάρι;

ΙΒ' Και ύστερ' απ' αυτά έκλαψε ο Δάφνης κι' έφερε τους χωριανούς σε μεγάλη ψυχρόνεση, ως που ο Φιλητ'ς ο κριτής όρκίζονταν στον Ιάνα και στις νύμφες, ότι δεν έκανε κανένα άδικο ο Δάφνης με μήτε και τα γίδια, παρά ή θάλασσα κι' ο άνεμος, που άλλους έχουν για κριτάδες τους. Δεν έπαιθε μ'αυτά ο Φιλητ'ς τους Μεθυμνιώτες, μόνο αυτοί, αφού χύμизαν με θυμό, τρα-

βούσαν πάλι το Δάφνη κι' ήθελαν να τότε δέσουν. Τότε οι χωριάτες άγριεμένοι πήδαν κατ'απάνου τους σαν ψαρώνια ή καλιακούδες' και στη στιγμή τους παίρνουν το Δάφνη, που κι' αυτός πάλευε πιά, και χτυπώντας τους με ξύλα τους έστρωσαν στο κυνήγι. Και δε σταμάτησαν παρά αφού τους έβγαλαν έξω από τα σύνορά τους σ' άλλα χτήματα. Κ' ενώ εκείνοι κυνηγούσαν τους Μεθυμνιώτες, ή Χλόη με πολλήν ήσυχία φέρνει το Δάφνη στις νύμφες και του πλένει το ματωμένο πρόσωπο, γιατί είχαν σπάσει τα ρουθούνια του από κάποιο χτύπημα, και βγάζοντας από το ταγάρι της ένα κομμάτι ψωμί και τυρί του δίνει να φάει. Και τότες πιά ξαναποχτώντας τον τούδωσεν ένα φιλι σε μελι γλυκό. Κ' έτσι από τέτοιο κίντυνο γλύτωσεν ο Δάφνης.

ΙΓ'. Μα το πράμα δεν τελείωσεν ίσα μ' έδω, γιατί οι Μεθυμνιώτες, αφού πήγαν στην πατρίδα τους πεισοστράτες άντεις για καραβιώτες και πληγωμένοι άντεις για χαροκόποι, μάζεψαν τους συντοπίτες τους, και βάζοντας στους βωμούς λιοκλάδια, παρακαλούσαν να τους γδικηθούν, χωρίς όμως να λέν τίποτις από τ' άλλη θινά, μήπως τους περιγελάσουν που έπαθαν τέτοια και τόσα από βουκούς, παρά κατηγορούσαν τους Μιτυληνιούς, ότι τους έκλειψαν το καίκι και τους άρπαξαν τα λεφτά. Κ' εκείνοι πιστεύοντάς τους από τις